

KIS IRADÓ

SÁNDORKA BÚCSÚZIK A NAGYMAMÁTÓL. (Lásd a 310. l.)

SÁNDORKA ÉS A NAGYMAMA,

vagy:

Hogy nőtt nagyra egy kis fiu.

SÁNDOR furcsa kis fiu volt. Azon napon, midőn hét éves lett, örömtől ragyogó arczzal szaladt a nagymamához és így kiáltott föl:

— Oh mily boldog vagyok, kedves nagymama! Mától fogva már nekem is lesznek bűneim, már szabad gyónásra mennem!

Azt mondtam, hogy a nagymamához szaladt e szavakkal. Fájdalom, a szegény kis fiuak édes mamája már nem élt, apja sem s az árva kis gyermeket a nagymama fogadta magához. Nehéz föladat volt ez a hatvan éves öreg asszonynak, mert az ilyen kis fiu bizony nagyon sok gondot és bajt okoz; de a jó nagymama szeretettel áldozta magát kis unokája nevelésének. Nem volt többé nyugodalma sem éjjel, sem nappal s ha a kis fiu beteg volt, az öreg nagymama egész éjjel ott virasztott ágyánál. És csodálatos! A gyöngéggé nő nem betegedett belé, a szeretet mindig új erőt adott neki. Pótolta teljesen az árva gyermek mamáját és Sándorka tulajdonképen soha sem érezte, milyen keserű dolog az árvaság.

De a nagymamának is meg volt jutalma; Sándorka őszinte szeretettel ragaszkodott nagymamájához; élénk, vidám volt, mint általában a fiuk, de egyuttal gyöngéd és szelid, mint valami kis lányka. Minden szeretetét kizárólag a nagymama bírta s ez nagyon boldoggá tette a jó öreg asszonyt, ki jól tudta, hogy ha

néha néha duzzog is a kis fiu, szívében nincs semmi dacz és gonoszság. Egy napon Sándorka, — az igaz, hogy akkor még csak négy éves volt, — valami kis csinyért büntetést kapott. Mikor végre kiszabadult a kuczkóból, hol fél óráig állnia kellett, csöndesen föl és alá járt a szobában s mintha csak maga magának beszélne, ismételteté:

— Én tudok ám egy szép mesét! Tudok bizony!

A nagymama nem szólt semmit.

— Még pedig igaz mese! Bizony igaz! szólt ismét a kis fiu, félszemmél a nagymamára kacintva. Végre megszólalalt a nagymama:

— No's hát mondd el, miből áll az a szép mese?

— Hát volt egyszer egy kis fiu, akinek volt egy nagymamája, és ez a nagymama rossz volt, ezért hát a kis fiu megfogta és kidobta az ablakon.

E szavakat Sándorka roppant komolyan mondta s ravaszul hunyorgatá hozzá szeméit, mintha mondani akarta volna: „Megadtam neked, ugy-e nagy-mama!“ — De a nagymama hangos nevetésre fakadt, mert jól tudta, hogy a kis fiu nem tudja, mily szörnyüséget beszél s csak boszút akart állani a büntetésért. És Sándorka, mikor a nagymamát nevetni látta, maga is nevetett, odaszaladt és megölelte, összecsókolgatta, aztán leült hozzá a nagy karszékbe, mely télen át a nagymama kedvenc helye volt. Sándorka addig fészkelődött, míg a maga számára is szorított egy kis helyecskét a karszékben; aztán meg-

ölelte,
dig azt

És
volt m
de nem
beszél
járól is,
kán na
szüleirő
öket; t
tak szol
és sok
hirtelen

—
mácska
Mil

lett, a r
—
nekem v

A
igen szép
tanította
vel? Eg
lács husz
tunk ug
kalácsot,
elhatáro
kis fiut
Az abécé
talra egy
huszárt;
nuszár,
rék husz
sarkanty
ból; de
volt s re
fiu felé,
mama a

ölelte, czirógatta a nagymamát s mindig azzal végezte :

— Nagymamácska mesélj valhmit!

És a jó nagymama mindig kész volt mesélni és soha sem fogyott ki; de nemcsak meséket mondott, hanem beszélt Sándorkának édes mamájáról, apjáról is, úgy hogy a kis fiu, amint lassacskán nagyobbra nőtt, annyit tudott édes szüleiéről, mintha valósággal ismerte volna őket; tudta, milyenek voltak, mik voltak szokásaik, mit szerettek, mit nem és és sokszor, ha valamit tenni készült, hirtelen abbagyta és fölkiáltott :

— Jaj! ezt nem teszem! Ezt mamácska nem szerette.

Mikor aztán a mesélgetésnek vége lett, a nagymama rendesen így szólt:

— Sándorkám, most te olvass föl nekem valamit.

A kis fiu már hat éves korában igen szépen tudott olvasni, a nagymama tanította meg, még pedig tudjátok-e mivel? Egy nagy, roppant nagy mézeskalács huszár segítségével. Sándor barátunk ugyanis nagyon szerette a mézes kalácsot, s a nagymama ezt észrevevén, elhatározta, hogy ezzel fogja rábírní a kis fiut az ábécze gyors megtanulására. Az abéczés könyv mellé odatett az asztalra egy másfél láb magas mézeskalács huszárt; bizony majdnem nagyobb volt a huszár, mint Sándorka, s kinek mint derék huszárhoz illik, volt kardja, csákója, sarkantyuja, mind csupa mézeskalácsból; de különösen az orra roppant nagy volt s rendkívül csalogatólag intett a kis fiu felé, hogy harapjon belé. A nagymama aztán így szólt:

„Látod ezt a vitéz huszárt, Sándorkám? Ma megkezdjük az ábécze tanulását s ez a huszár minden leczkénél jelen lesz; mikor jól tanulsz, szabad lesz egy darabot letörnöd a huszárból és megenni; mikor nem tanulsz jól, nem szabad hozzá nyulnod.

Az első napokban a mézesbábu jelenléte nagyon zavarta a kis fiut s szemei az ábécze helyett mindig a huszár orrán meg kardján jártak; de mikor látta, hogy csak tanulás árán szabad hozzá nyulni, végre is a könyvhöz fordult és megtanulta a leczkét; a nagymama meg volt elégedve s megengedte, hogy Sándorka egy darabot letörjön a huszárból. De csak egy darabot, mert a mézes kalács nehezen emészthető.

— Hol kezdjem meg? kérdé Sándorka.

— Ahol akarod.

Sándorka azonnal nekirohant a huszár orrának s vitéz támadással letörte. Olyan pompás édes volt, hogy még inkább kedvet kapott a többire s a következő napokon még szorgalmasabban tanult s a szegény huszárból mindennap újabb meg újabb rész tűnt el. Először a kardja, aztán a kezei, majd a feje, dereka, lábai, és négy havi tanulás után Sándorka pompásan tudott olvasni a huszárból pedig már csak az egyik csizma sarka volt meg a sarkantyúval. Kissé kemény volt már, az igaz, de még jóízű és Sándorka később is nevetve beszélte el, mily „édes“ volt számára a tanulás legelső korszaka.

De voltak bizony a nagymamának sokszor nehéz perczei is az ő kis uno

kájával, ki egyik-másik rossz tulajdonságról csak lassan tudott leszokni. A hosszú téli estéken, midőn munka és tanulás már véget ért, a nagymama időtöltésből filkózott Sándorkával. A kis fiu azonban nagyon rossz játékos

volt, azaz nem játszott rosszul, de bosszankodott, ha vesztett. Amíg nyert, addig kedve volt, nevetett, dalolt s alig fért bőrében; de ha a szerencse ellene fordult, akkor elkomorodott, torzképeket vágott és valósággal haragudott. A

VENDÉGLÁTÁS. (Lásd a 314. l.)

nagymama néha, hogy ne rontsa unokája multságát, szándékosan úgy játszott, hogy Sándorka nyerjen; de csakhamar észrevette, hogy ekként még rosszabb utra tereli a fiut, ki semmikép sem akarta megérteni, hogy aki játé-

hoz fog, annak nem szabad zugolódni a balszerencse ellen. Nem engedett tehát többé nyernie; hadd tanulja meg elviselni a kellemetlenségeket is és Sándorka lassan lassan belétörődött. Később pedig hálásan emlegeté, mily sokszor

(Folytatása a 310. lapon.)

VADDISZNÓ HARCZA FARKASOKKAL. (Lásd a 310. l.)

(Folytatás a 308. laphoz.)

hasznát vette életében annak, hogy uralkodni tudott boszuságán, ha valami nem ment épen kedve szerint.

A kis fiuból azonban lassanként nagyobacska fiu lett s mikor elérte tizedik évét, komolyabb tanulásról kellett gondolkozni. A nagymama látta, hogy most már szigorubb felügyelet kell Sándor barátunknak s elhatározta, hogy egy nevelőintézetbe adja. Ez nagy áldozat volt a jó öreg asszonytól, mert bizony nem volt gazdag s ugyancsak nehezen bírta a pénzt előteremteni, melyet Sándorkáért fizetni kellett. De ezt örömmel tette s talán nehezebben esett az, hogy el kellett bucsuznia kis unokájától (Lásd képet a czimlapon.) Láthatta ugyan majd midennap, mert az utcában volt s a fiuk a nagymama ablaka előtt mentek el mindig templomba. Ünnepe napokon szabad volt Sándorkának haza is menni. A nagymama pontosan tudta mindig, mikor fognak a fiuk az ablak előtt elhaladni s mindig ott állt az ablaknál, hogy Sándorkát láthassa. Sándorka is minddig mosolygva köszönt fel s ujjával titkos jeleket adott; majd két, majd három vagy négy ujját emelte föl s minél kevesebb ujját mutatott, annál nagyobb volt a nagymama öröme; e jelekkel t. i. azt adta tudtul Sándorka, hányadik helyet foglal el az iskolában s mert jó tanuló volt, mindig elég volt egyik kezének öt ujját a jeladásra, sőt gyakran egy ujját sem kellett mutatni, mert első volt az osztályban s az ilyen fiu egy kis ezüst csillagot viselt a mellén kitüntetésül. Mily nagy volt a jó nagy-

mama öröme, mikor Sándorkát a csillaggal földiszítve látta!

Hanem az iskolában, mint ez anynyi pajkos fiu közt többnyire megesik, Sándor barátunk is kissé pajkos lett és nem egy bohókás csinyt követett el, sőt tett néha olyat is, amit később ugyancsak megbánt. Legjobb pajtása egy huszárcapitány fia volt, Ernő, ki sohasem fogyott ki a bolondos ötletekből. Egy vásárnapon Ernő elmesélte, hogy a huszároknak köznapi használatra olyan furcsa nadrágok van, mely oldalt tele van gombokkal. Milyen szép volna, ha nekünk is olyan nadrágunk volna! tevé

(Folyt. követk.)

VADDISZNÓ HARCZA FARKASOKKAL.

(Képpel a 309. l.)

VÉRES csata foly az erdő mélyében A legveszedelmesebb két vad: a farkas és a vaddisznó küzd egymással s úgy látszik, farkas koma rutul megjárja, mert bármily félelmesek az ő fogai, a vaddisznó agyara még hatalmasabb. Az egyik farkas holtan elterülve hever már a földön s a vaddisznó véres szájjal egy perczre pihen, míg a másik ordas dühösen de egyuttal megszeppenve áll pajtása holtteste mellett és vicsoritja fogait. A vaddisznó pedig várja a támadást s a másik farkas is aligha pajtása sorsára nem jut.

Valjon mért viaskodnak így az erdő vadjai? Farkas uraimék alkalmassint ráakadtak a vaddisznó tanyájára s elragadták kicsinyeit s ezért most véres boszut áll az öreg vaddisznó; szörnyű agyarának egyetlen döfésével végighatja ellenfelei torkát s megbünteti őket kicsinyei elorzása miatt.

MIKOR
lább
gyorsan
eszerekben
bajjal tud
a másik
majdnem
vasut va
más vilá
ban és a
utazás.

Mai
Ázsia leg
ban, mi
még hasz
hátára e
ott a ma
ber is el
a benszül
utazó eur
dött gyal

MILY
csörg
dozó

nyáron r
parton, h
leg napok
meg is fű
forró éga
ezek közt
végig fut
képen.)
kosai van
igen báto
Nilusban
lok, mely
ban ki-ki
pon sütk
bert, álla
küzdeni,

HOGYAN UTAZNAK INDIÁBAN.

(Képpel a 312—313. lapokon.)

MIKOR vasuton, gőzhajón, vagy legalább is jó kocsin kényelmesen és gyorsan utaztok, bizonyynyal ritkán jut eszetekbe, hogy más országokban mily bajjal tudnak az emberek egyik helyről a másikra jutni. Europa országaiban majdnem mindenütt van már ugyan vasut vagy legalább jó országot, de más világrészekben, különösen Ázsiában és Afrikában keserves multság az utazás.

Mai képünk azt mutatja, hogy Ázsia legszebb országában, Keletindióban, miként utaznak az emberek. Itt még használják az elefántot is, melynek hátára egész kis sátort raknak föl s ott a magasban aztán három-négy ember is elfér; hanem ezt leginkább csak a benszülött hinduk használják. Az ott utazó európai emberek kényelmes, földött gyaloghintóba ülnek, ezt négy mar-

kos férfi vállára veszi s így haladnak hegyen völgyön át; ez persze nagyon lassu utazás, de legalább kényelmes és az utas szépen olvasgathat mellette. A gazdag hindu hercegek is így utaznak. A kereskedők tevékre rakják portékájukat és kisebb-nagyobb csapatokban járnak be az országot. A hol már csináltak valami rosz utat, ott a postakocsi — egy lovas fogattal — gyorsan vágat végig; de a benszülött hindu csak nyomorult kétkerékű talyigába fogja be sovány ökrét vagy lovát és úgy döcög lassacsán.

Ugy tréfából, tudom, szeretnétek egy kicsit fölülni az elefánt hátára, vagy a hordszékebe; de ha negyven-ötven mérföldre kell utazni, akkor unalmassá lesz a multság s azt az utat, melyen ők ott egy hétig ballagnak, mi a vasuton egy nap alatt megteszszük.

A NILUS LAKOSAI.

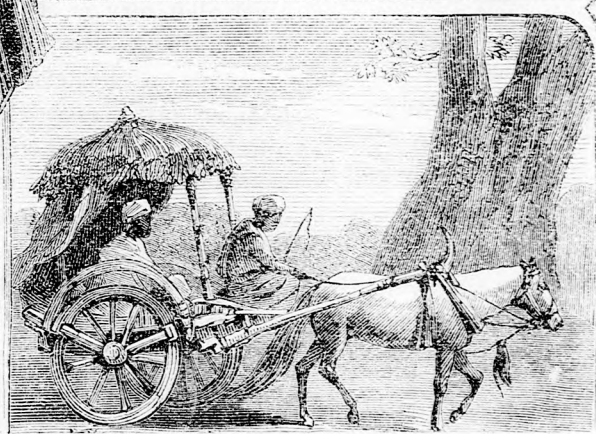
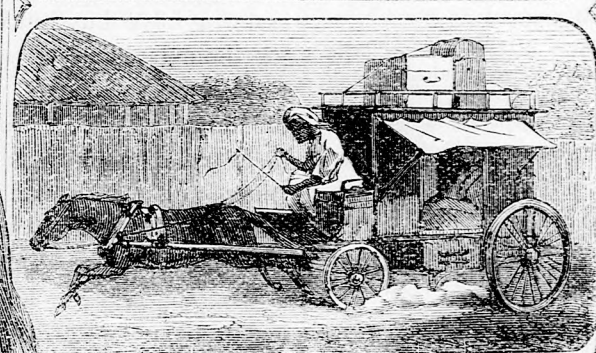
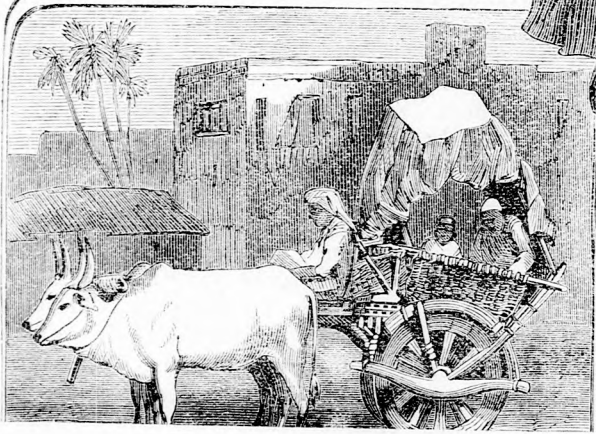
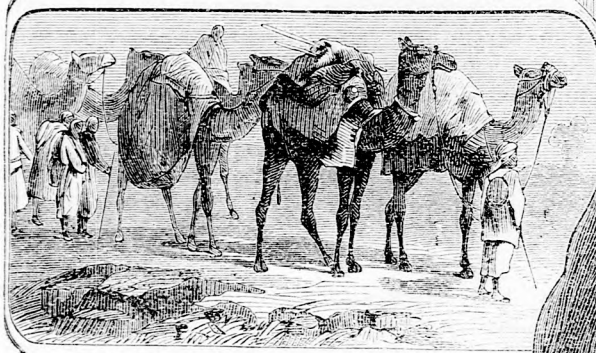
(Képpel a 316. lapon.)

MILY szépek, mily kellemesek a mi csörgedező patakjaink, hajókat hordozó nagyobb folyóink. Tavaszkor nyáron mily kedves sétat esik a folyóparton, hol halakat horgászunk, jó meleg napokon pedig a tiszta hullámokban meg is fürdünk! Bezzeg nem ilyenek a forró égélj, különösen Afrika folyói s ezek közt a legnagyobb, az Egyiptomon végig futó Nilus. (Nézzétek meg a térképen.) Itt mindenféle veszedelmes lakosai vannak a folyónak, ugy, hogy nem igen bátorságos közelében sétálni. A Nilusban tanyáznak a szörnű krokodilok, melyek kisebb-nagyobb csapatokban ki-kimásznak a partra, hogy a napon sütkörézzenek; megtámadnak embert, állatot s nagyon nehéz ellenök küzdeni, mert hátukat vas keménységű

csontpikkelyek fődik, melyeken a puszkagolyó sem hat keresztül. Van aztán a krokodilnak még egy gyönyörűséges lakótársa a Nilusban, a viziló, vagy nilusi ló — hippopotamus, — egy négy lábú szörnnyeteg, melynek bőre oly vastag és kemény hogy a golyó szintén nem járja át.

E fenevadak miatt a Nilus folyón meg sajkával sem igen lehet járni, mert ha viziló-vagy krokodilus-sereg megtámadja, a sajka fölborul s akkor a benne ülők veszve vannak.

Élnek a Niluson kevésbbé veszedelmes vadak is, különösen sokféle gémek, darvak, s más hosszulábú madarak ezernyi csapatokban. Ezek persze nem félnek a viziló és krokodil szomszédságától, mert könnyen elröppenhetnek.

HOGYAN UTAZNAK ÉDIÁBAN. (Lásd a 311. l.)

V E N D É G L Á T Á S

(Képpel a 308. l.)

ISZTELI Etelka Msrikát, Gizikét:

Látogatóba hogy jönnének kicsikét.
Lesz pompás ozsonna, tejes kalács, kávé,
Alma, dió, méz is, meg tán csokoládé.

A szíves meghívást szívesen fogadák.
„Sissünk,” mond Mari, „Etelhez odaát.
Hamar a kalapom, hamar a kalapod.
Itt vagyunk! Megjöttünk! Szerencsés jó napot!”

„Isten hozott Mari, Isten hozott Gizi!
Foglaljatok helyet az asztalnál. Így ni!
Ti is üljetek le Tinike, Janika,
Sőt te is, te fából faragott kis baba!”

Együtt a társaság. No Etel, van dolog!
A kávé párolog, kis gazdasszony forog.
„Csak bőven, töltögess, a cukrot ne kiméld,
És Etel, — i g a z á n mérjed mindenkiét!”

„Hol is van a kalács? Hamar, hadd szegem meg!”
S neki fohászcodik. Ujong a sok gyerek.
Nekem a pilléjét! A csücskét nekem add!
S az apró szájakba a falat beszalad.

Nagy darab ideig nincs beszéd, csevegés —
Hanem annál nagyobb szürcsölés, csemecsegés.
Etelka töltöget, a többi nem bánja
S bujdos mindegyiknek a kávé's findzsája.

No hála Istennek, jóllaktak mindnyájan
Pedig az étvágnak nem voltak hijában.
A vendégség után jó kedvre szottyantak
Kaczagtak, csevegtek, daloltak, tánczoltak.

B E T Ű T A L Á N Y.

— Egy híres magyar tábornok neve. —

r r r r r r r r r

A VIZCSEPP VÁNDORLÁSA.

— Mese. —

GÖZHAJÓ ment a Dunán, kereke
magasra csapkodta a viz hullá-
mait, annyira, hogy a vizcsep-
pek egymástól elválasztva ragyogó gyön-
gyök képében repkedtek a levegőben.

Egyik csöppecske nagyon kíváncsi
lehetett, vagy talán szeretett látni min-
dent s ezért bámulta annyira a budai
Sz. Gellért hegy oldalát, hol a nyári
nap hevében a lombok és fűszalak
epedve kacsintgattak le a folyó hullá-
maira; mintha magukhoz akarták volna
csalni a folyó hűs hullámait, oly esdő-
leg bolingatták felé apró lombjaikat.
Hogyne! A szegény bokrok tövétől
oly messze volt a víz s a szikla ke-
mény szíve nem engedte meg, hogy a
Duna hullámai csókolhassák a hőség-
től epedő lombok tövét.

Azon rövid másodpercz alatt, míg
a vizcseppecske a levegőben repked-
hetett, megpillantott egy bokrot; e pil-
lanat alatt meg is értette a bokor azon
vágyát, hogy vele találkozni szeretne;
— de neki is megtetszett a magas hely,
honnan oly messze lehet látni, nem
mint a Duna fenekéről. Nem is volt
azután forróbb vágya, mint hogy följus-
son oda, a Szt. Gellért-hegyre, honnan
büszkén tekinthetne le majd a gözhajó
zakatoló kerekeire, melyek már annyi-
szor remegtették gyenge tagjait kemény
csapkodásukkal.

Oh! de nem oly könnyü ekkora ma-
gasra feljutni; aztán meg nem is telje-
sülhet ám akaratum azonnal, amint

kivánjuk
mét társ
együtt s
látva egy
halakat
vagy ha
tül kellett
hal elny
Ami
tában me
len kívá
el és azz
Ki t
den törté
rében csa
magasem
hatnám e
den esen
vansága

Mess
pecske ne
külön va
mennie a

Hom
lyögve le
hol a Ti
már nagy
felületén
gözhajó
vegöbe.
nincs-é a
volt idej
hajó olda
mállott, v
tott és
czár. Mi

Ekk
tak, ugy
lán; nehá

kivánjuk. A kis vizcsepp lehullott ismét társaikhoz és ott hömpölygött velök együtt soká, soká a folyó fenekén, nem látva egyebet, mint az ide-oda uszkáló halakat melyek soha sem néztek reá, vagy ha néztek, akkor szájukon keresztül kellett vándorolnia, midőn egy-egy hal elnyelte.

Ami kis viz-cseppünk ez állapotában még kevésbé tudta feledni egyetlen kívánságát, sőt mindig azzal aludt el és azzal ébredett.

Ki tudná azt elbeszélni, mi minden történik a vizcseppel a folyó medrében csak egy óra alatt is? Még talán maga sem tudná elsorolni, hogyan mondhatnám el hát én azon hosszú idő minden eseményeit, míg cseppecskénk kívánsága teljesült.

Messze földre utazott. A viz-cseppcske nem állhat meg egy helyen; ha külön vágyai volnának is, együtt kell mennie a többi társakkal.

Homokon, sáron, kövön hömpölyögve lejutott a viz-csepp egész odáig, hol a Tisza beleömlik a Dunába. Itten már nagyon könnyű lehetett, mert a víz felületén uszkált. Ez volt oka, hogy a gőzhajó kereke ismét felcsapta őt a levegőbe. Miadjárt széttekintett megint: nincs-e a Gellért-hegy mellett; de alig volt ideje ezt tenni, mert azonnal a hajó oldalára pottyant. Szegényke! szétmállott, úgy odacsapta a kerék; szétfutott és oly nagy lett, mint egy krajczár. Mi lesz vele? Maga sem tudhatta.

Ekkor még meleg őszi napok jártak, úgy hogy nem fázhattott a hajó falán; néhányszor még le is nézett uszó

társaira, kik lassanként visszamaradtak tőle, azután eltűnt. Hová lett? társai nem tudhatták.

De én tudom. A nap megszánta szegényt, ráeresztette meleg sugarait és felcsókolta onnan a hideg vasról. Bezeg! magasan járt most a cseppecske, közel a naphoz, mely őt megszerette. Olyan boldog is volt, hogy lete inthetett a földre; de mennyire elbámult, midőn észrevette, hogy oly könnyűvé és nagygyá lett — gőz lett belőle!

A meleg nap elment aludni, jött a hold. Oh! ez nem szerette annyira, nem melegített; amint meglátták egymást, hűvös szél támadt, mely szegény gőzzé vált cseppecskénket ide-oda fujdogálta, úgy hogy ha nem lett volna a levegőben több ilyen gőzzé vált vizcsepp is, félnie kellett volna ellenségétől, a szélről.

Igy járt-kelt és lebegett szegényke több napon és éjen át, midőn egyszer azt vette észre, hogy hazafelé utazik, vagyis hogy a szél a Dunán felfelé hajtja. Örült már az ismerős vidéknek, midőn épen elhaladva a Gellért hegy mellett, megragadta egy kegyetlen szélroham s magával hurczolta őt; néhány óra múlva már a Tatra hegy havas csucsai fölött lebegett.

Jaj! be hideg volt ott! Fűteni lett volna mivel, fa volt a hegyeken elég, de hát kemencze nem volt, sem gyufa s azért nem gyújthattak tüzet.

Didergett a szegény cseppecske s összehúzódott többi társaival; majd talán így melegebb lesz. Nem használt

(Folytatása a 317. lapon.)

A NITUS LAROSAI. (Lásd a 311. l.)

semmit ;
melegith
voltak s

Ekk
onnan f
nak ; fel
szárnyak
mentek

Ez
lenebb
volna ta
völgyébe

Mir
ladtak e
rán is.

megpilla
Örült m
és szegé
téli idő
addig fá

Kis
ben, me
mig egy
tette öke

Sze
miatt g
göben, m
még a D
a Gellén
a bokorr
akkor a

Nem
bokornak
csepp pe
tozott.

Alél
pehely —
ott feksz

(Folytatás a 315. laphoz.)

semmit; mindannyian fáztak, nem melegíthették egymást. Elégedetlenek voltak sorsukkal.

Ekkor egy még hidegebb szél jön onnan felülről, hol a jeges medvék laknak; felkapta őket és mintha villámszárnyakon repültek volna, oly gyorsan mentek ismét a Duna felé.

Ez a szél éjjel jött és még kegyetlenebb volt, mint a másik. Jobb is lett volna talán a Tátra - hegy valamelyik völgyében meghuzódni.

Mire viradni kezdett, már áthaladtak egy másik magas hegyen, a Mátrán is. Utazó cseppecskénk ekkor már megpillantotta a kékellő Gellért-hegyet. Örült már nagyon, de még egy fuvás, és szegényke megfagyott! Így járnak téli időben a vízcseppből lett gőzök; addig fáznak, míg végre megfagynak.

Kis pelyhek keletkeztek a levegőben, melyeket ide-oda lengetett a szél, míg egyszer aztán Budapestnél leejtette őket.

Szegény vízcsepp! előbb a meleg miatt gőzzé lett, így repkedett a levegőben, most megfagyva leesett oda, ahova még a Dunából vágyakozott, — leesett a Gellérthegyre, még pedig épen arra a bokorra, mely oly epedve nézett rá akkor a nyár végén.

Nem ismerhettek egymásra, mert a bokornak egyetlen levele sem volt, a vízcsepp pedig hatszögű hó-csillaggá változott.

Aléltnan ölelik most egymást, a hópehely — ez lett a cseppecskéből — ott fekszik a bokor tövében; néma

mindkettő. Talán a tavasszal, majd ha a nap megszánja őket, elolvad a hópehelyke s lefut a bokor tövéhez, ez meg hálából virágai és lombjai árnyékával fogja őrizni őt, hogy a nap többé el ne rabolhassa csöppecskéjét.

Komjáthy György.

PANDUROK A PUTRI ELŐTT.

(Képpel a 320. l.)

SÁRA, Sára, cigányasszony
Micsoda malacz az ott?
Sára Sára, úgy rémlik hogy
Az a malaczka lopott.

Más portáján nyivákkolt az
Nem a kendén, hallja-e!
Mondja meg honnan szerezte
Ki jószága? — vallja be!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „KIS LAP” 18. számában közölt betűtalány megfejtése:

„Mende monda.”

Helyesen megfejtették: Erdődy Mariska, Toldy Géza, Virág Béla, Székely Mariska, Csák Flóra, Balássovics Alice és Laczi (Laczi írása ép oly szép mint az Oszkáré), Velösy Károly, Hoffmann Szidóna, Muki és Zsiga, Szöllösy Irma és Gyula, Tóth Jenő, Buday Emma, Rády Orzsi és Irén, Ifj. Végh Mihály, Mendler Lipót, Egyed Ilona és Vilma, Kiripolszky J.

A „KIS LAP” 13-ik számában közölt betűtalány és furcsa írás megfejtését utólag beküldték még: Weinberger Karolina, (Szent János ev.), Strausz Izidor, Kispál Mihály, Püspöky Irma, Belér Mari, Bajda János, Kovács Sándor, Klajzer Kálmán, Mucsi Ignác, Erdődi Rudolf, Veres János, Mácsai M., Cherrier Irma, Török József, Sréter M., Pataki J. Begöczy János, Dóles Károly, Széplaki József, Hadady Matild, Spitzer Mór, Kecskeméthy Pistika, Gájásy Lajos.

A „KIS LAP” 14-ik számában közölt betűtalányok megfejtését utólag beküldték még: Kispál Mihály (a 2. kiv.), Orosz Tibor, Strausz Izidor (a 2. kiv.), Püspöky Irma (1. és 3. kiv.), Kecskeméthy Pistika, Gájásy Lajos, Kiripolszky J.

A „KIS LAP“ 16-ik számában közölt bibliai foladvány megfejtését utólag beküldték még: Virág Béla, Kacsokovics Iván, Rüdler Erzsike és Honka, Fráter Emelka, Püspöky Irma, Rosenfeld Jenő, Küllely Elemér, Allein Tirza és Józsi, Ofner Dániel, Auber Mili és Nira, Korsós Jolán és Elemér, Tóth János, Géczy Sándor, Holländer L., Moravec Ilka és Árpád, Kinipolszky J.

*

A „KIS LAP“ 17-ik számában közölt betűtalány megfejtését utólag beküldték még: Kajaba Tihamér, Toldy Géza (kiv. a 2.) Balasovich Alice és Laczi Buday Emma, Ráday Orsi és Irén, Frommer Gyula, Grunczvaig Lipót, és Dávid Ifj. Végh Mihály.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Érdödy Mariska. Üdvözöllek kis olvasóim nagy táborában. A beküldöttek ügyességéről tanuskoznak. Az első, egy szükséges változtatással, meg is fog jelenni. L betűn a d nem land, hanem lend v. elend. — **Kajaba Tihamér.** A saját kézzítményű találynak mi a megfejtése? Küldd be az egészét. — **Toldy Géza.** A képtalány jól meg van szekerézve, de foglalata érdektelen. A második megfejtés nélkül jött. — **Kacsokovics Iván.** Köszönöm a megemlékezést és viszonzom; a jó sohasem érkezik későn. Reményelem, a „Kis Lap“ minden száma hoz majd számokra egy kis mogyorót. — **Strausz Izidor.** A talányban hibás a „tör“, hanem „tört“ még pedig „tört száma“. — **Kimitti L.** A kiadó hiv. eljárta benne. — **Sárközy Erzs.** Nagyon is könnyű foladványka. Akármelyik kis olvasó pájtásod legott, hogy ránéz, kitalálja. Nem szabad oly könnyűvé tenni a megoldást, ha azt akarjuk, hogy a siker egyúttal örömet is nyújtson. — **Bakay Etelka.** Csak előre, kis hugám; a „Kis Lap“-ban folyvást fogsz lelteni olyan közleményeket, melyek elmédet és szívedet egyaránt képzik. — **Hrabovszky Tihamér.** Az Illés próféta-féle bibliai foladvány különben helyes megfejtésével későn jársz. — **Lackenbacher Rezső.** Első leveled, úgy látszik, eltévedt. Én nem kaptam. — **Horváth Misi.** Azóta, reményelem, rendben van a „Kis Lapod“ dolga. A többiről az illető rovatban, Ép írásod nagyon megdöngött. — **Horváth Mariska.** Igen sikerült. Már át is adtam a rajzművésznek. — **Veisz Vilma.** Azt írod, „miután a f. é. 9. számot megkaptam, kérem F. b. pótlólag megküldeni.“ Nyilván azt akartad mondani, hogy: mert a 9. sz. meg nem kaptad, kéred. Én legalább így értelmeztem te kis szeles jószág, és intézkedtem is. — **Novák Etelka.** A küldemény beválik; de hasonló a korábbi kötetek egyikében jelent már meg. —

Kronberg Lajos. Ilyen alakba nem mondatot, csak egy szót vagy nevet szokás foglalni. — **Lázár Etelka.** A levélnek, mint rendesen, úgy most is megörültem. A jutalom megérkezett-e és milyen állapotban? — **Ugron Zoltánnak** csak azt üzenem, amit főntebb Hrabovszky Tihamérnak. — **Rosenberg Emil nevelő urnak.** A helyes megfejtők neveit nem kitüntetésképp közli a „Kis Lap“, hanem kötelességből. — **Bucsanói Pirokska.** Szívőből örvendezek fölűdüléseden. — **Michailovits Cornél.** De igenis tudom, hogy a „Kis Lapot“ szívesen olvassátok, hiszen naponként mind számosabban sorakoznak magyar lányok és fiúk Forgó bácsi zászlója alá. Egész kis nép vagytok, melynek én vagyok boldog királya. — **Gecsy Leontine.** Ugyancsak kifogtál Forgó bácsin. Jóízűt nevettem valóban kedves tréfádon. — **Kammerer Miksa.** Bármilyen munkádat, leveledet küldd be bátran. Én szívesen elolvasom s véleményt mondom felőle e rovatban. A „Kis Lap“ olvasói nem csak ismeretséget, de barátságot kötnek Forgó bácsival. Isten hozott téged is! — **Bibó Károlyka.** Nem mulaszthatom el szép írásodat e helyen megdicséreni. — **Kaufmann Samu.** Az orosz lányvadászatról irt cikkekcskéd, egyes nyelvtani, szókötési és helyes írási hibák leszámításával (ami zsenge korodnál természetesen), igen érdekesnek találtam. Csodálom bátorságodat, hogy gyermeklétedre ily veszedelmes expedícióban részt vettél. Vagy tán csak hallomás után mondatod? Ugy lesz. De ezt meg kellett volna mondanod. Ha így van, akkor mindenképp dicséretet érdemel munkácskád, mely azonban közlésre még nem való. — **Metzler Gusztáv.** A talány igen sikerült s hova előbb meg fog jelenni. — **Koós Mari.** Enyelgésedet „Fürgü búcsu“ igen jó néven vette. — **Lörök Emma.** Soraid valóban kedves elégtételemtre szolgálnak. Búsza ke vagyok rá hogy a „Kis Lap“-ból tanultál meg olvasni; s tekintve takaros írásodat, azt látom, hogy fölötté gyorsan haladtál. Csak előre! — **Szathmáry Irén és Janka.** A 2-ik számot talán. — **Püspöky Irma.** Az bizony dorgálást nem érdemel, ha közületek egy vagy más a talánykát meg nem fejti. Az utólagosan érkezettek sorában ott vagy te is. — **Bodor Elek.** Az a csacsi, melyet lerajzoltál, szarvashoz hasonlít ugyan kissé, de azért meglátszik e kísérletből is, hogy a rajzolásra van tehetséged. Annak a bácsinak, kinek gyermekét tudakolod, leánykája van, de ez még oly kicsinyke, hogy azt sem tudja: mi fán terem az ábécze? Halacsát, pávát küldenél neki, amiért, ha egykor alkalma lesz, meg fog ölelni. De a szegény állatkákat kár volna a tél fagyának kitenni. A jó akaratot tettek tudja be. Különben van neki ferge mókusa és annyi jateka, hogy bizony akár boltocskát nyithatna meg vele. Külön előfizetési ivatek a kiadó hivatal

nem küld
gad köré
„Kis Lap“
utca 9. s
csakugyan
hibás benn
a javitnok
mert bizo
Üdv neke
A példáz
bölcselés
ki nem a
gazdagság
szó, mely
sejtheti a
ban szíves
lód velem
meg fog
harmadéve
Lackenba
ményelem,
nűt bejár
gyermek v
ségéd még
Bokros I
még mos
szép írás
nem szép
szívemből
írjon. — **F**
különben j
mányi Gá
r-ére esik
1-0 számt
gondoskod
kat fölösb
megrendel
nézve kik
tézkedés v
A talányo
gom. A mu
Szathmár
lányok ige
szeretném.
12. számo
sem rokon
a póstabély
sok ezer e
az illetőt,
ban 6—h a
örömmel f
Pistika. Á
ki is adom
mád írásán
nekem a m
Kocsis Gá
let jól siker
gyon is kör
bal. — **Gr**

nem küld szét. De azért bátran gyűjrhetsz magad köré híveket. A levél ezen cím alatt: A „Kis Lap” kiadóhivatalának Budapesten, balvány-utca 9. sz. — biztosan megérkezik. A „Bokor” csakugyan sajtóhiba; de nem a kis szedőgyerek hibás benne, hanem egy őszbecsavarodott leány, a javítnok, akinek e hibáját közösen nézzük el, mert bizony nehéz annyi név közt eligazodni. Údv neked és kedveseidnek. — **Hanikirs Hugó.** A példázó versecske annyira magán hordja a bölcselés komoly jellegét, hogy a neved alatt ki nem adhatom, mert gyermek előtt a gög, gazdagság, szépség és tudomány inkább üres szó, melyeknek fontos tartalmát legfőlegb csak sejtethi a zsenge kor. Iparkodásod jelekép azonban szívesen vettem. — **Cs. J.** Miért nem közlöd velem egész nevedet? A rejtvény ügyes és meg fog jelenni. — **Gál Irma** Más alakban harmadéve jelent meg a „Kis Lap”-ban. — **Lackenbacher Berta.** Veled együtt én is reményelem, hogy a „Kis Lap” ma-holnap mindennütt bejáratos lesz, ahol olvasni és tanulni szerető gyermek van. — **Jankovics Gyula.** Szerénység még csak annál kedvesebbé tesz előttem. — **Bokros Elemér.** Ha girbe-gurba betűt vész is még most, lehet belőled még kaligrafus is. A szép írás igen kellemes tulajdon, de azért lehet nem szép írás mellett is jeles férfiú belőled, amit szívbőlől ohajtok. Ép ez okból Gizike is bátran írjon. — **Fischer Helena.** Szerénységem tiltja a különben jól szerkesztett talány közlését. — **Najmányi Gabriella.** A „Kis Lap” ujéve április 1-ére esik. Azokról, kik a jelen évfolyamot az 1-ő számtól birni ohajtják, a kiadó hivatal aképgondoskodott hogy az 1-től 12-ig való számokat fölősbén nyomatta s 1 ft. pótfizetésért a megrendelőnek bérmentesen megküldi. Azokra nézve kik példányukat teljesnek akarják, ez intézkedés valóósbán nagy előny. — **Tóth Jenő.** A talányokat, némi változtatással, közölni fogom. A mutatott rokonszenvet hálásan veszem. — **Szathmáry Ilona.** Bizony kis szószkém a talányok igen elmések. Sőt elmésebbek, semmint szeretném. Különösen a 2-ik számú, A hiányzó 12. számot hová küldessem? Mert sem a te, sem rokonod B. G. nem írtátok ki a helynevet; a póstabélyeg olvashatatlan (mint rendesen) s a sok ezer előfizető közül bizony keserves kikeresni az illetőt, annál is inkább, mert a lajstromokban 6-h a t Szathmáry Ilona van. A talányokra örömmel fogok sort keríteni. — **Keeskeméthy Pistika.** Állok elejébe az ígéretnék. Ha beválik, ki is adom, Servus! — **Pendl Pali.** Édes jó mamád írásánál, bár szép, mégis kedvesebb lett volna nekem a magad írása. Csókolom mamád kezét. — **Kocsis Gizella.** Bravo, kis lányom! Az első kísérlet jól sikerült. Nagyt nőjj! — **Borda Gyula.** Nagyon is könnyű portéka. Próbálkozzál meg fogasabbal. — **Groszmann Regina.** A tárgyalmaz miatt

késelt eddig F. b. postája. Most már megüzenhetem, hogy a fevéлке nagy örömemre szolgált. A talányszerkesztők neve, esetről esetre, szintén meg lesz említve. — **Fodor Béla.** Ügyedben eljárjam, még pedig, hála szorgalmaznak, a legjobb eredményel. — **Kaufmann Bertalan.** Az előadásban nagy az élénkség s mesélési ügyesség. Az egész azonban a közlésre még nem alkalmas. A tanyai látományt szélesebben kellett volna kidolgozni. — **Müller Ilon.** Bizony meglepő haladást tanusít írásod. Tanító bácsidnak szíves üdvözlétemet. — **Krokovics Pista** kaposvári levélhordónak megküldtetém a kívánt számot. — **Wollák Izabella, Janka és Adél** A közlemény alkalmissal meg fog jelenni. — **Viski Anna.** A kedves meghívásnak szíves örömet engednék, ha lehetne. Pedig a hideg kávénál édesebb és a virágbokrétánál illatosabb volna nekem a te nyájas üdvözlésed. — **Zsigárdy Flóra.** A vizszozás sikerült. — **Máy Ilka, Berta és Eszti.** Csakhogy végre megint láttam a kezetek írását. Van itt Budapesten két kis lányka. (M. és I.) kik nagyon vágnak megismerkedni veletek. Talán e nyáron. — **K. K.** nevelő urnak. Örömmel engedünk neki tért; csak egy kis rózsatermő türellemmel legyen. — **Schönfeld Mélanie és Arthur.** Mélanie talánya nem új; Arthur több rendbeli dolgozata szép szorgalomról és komoly törekvéstről tanuskodik. — **B. Bornemisza Mária.** Az ismeretség, ugy reményelem, meg fogja hozni jó gyümölcsseit. — **Szaky Mariska** Tárt karokkal fogadlak téged is a „Kis Lap” olvasóinak seregében. — **Ambro Emma és Sándor.** Találkozni fogtok az egyikkel, csak hogy meg nem mondhatom mikor? — **Diamánt Oszkár.** Kép- vagy betűtalányban a helyesírást nem szükséges szigorúan venni. A megjegyzés különben helyes és mutatja figyelmedet. — **Gaal Dani.** Az új spanyol király, XII. Alfonzó, nem 8 éves fiúcska, hanem 19 éves ifju, kit magasztos állása férfiuvá érlelt. — **Singer Sarolta.** Ugyan, kis

^Tleány, ^{sz} hogyan jelent „Tiszát?” — **Forgó**

Jenő. Örvendek a druzsaságnak. Látogatásodnak nézek eléje. — **Goldmann Lipót** (és nem Leopold.) A „Kis Lap” nem közöl „talányokat” a lányok helyett. Nyilván a nagy iparkodásban megszalasztottad a tollat, hogy kelletinél többet fogott. — **Kohárits Ilka.** Így van jól. Inkább a magadét, ha még oly kevés is, mint a sokbul ha a másé. — **Fenyves Béla.** A gőzerőnek fölfedezőjéről már legközelebb fogtok olvasni egyet s mást, a jeles fiúnak arcképpel s a fölfedezés jelenetének érdekes rajzával. — **Marjady Sándor** (Glasgow.) Az bizony derék, hogy meszse Skóciában is akad derék magyar kis fiú, a ki szereti olvasni a „Kis Lapot.” Fogadd mindnyájunk üdvözlétét a távolból.

SÁNDORKA ÉS A NAGYMAMA,

vagy:

Hogy nőtt nagyra egy kis fiu.

(Folytatás.)

— AT csináljunk magunknak! szolt Sándorka hirtelen. Hiszen ez nagyon könnyű; oldalt fölhasitjuk, aztán majd varrunk reá gombokat.

— No jól van; hát csak kezd meg! szoltak a többi fiuk.

— Meg is teszem. Kinek van kése?

Kés mindjárt akadt és Sándor urfi rögtön munkához fogott; oldalt végig hasította nadrágját. Hogy fogja megint összevarrni, hol vesz afféle gombokat? erre mind nem gondolt s már épen bevégezte a szabdalást, midőn belépett az iskolaszolga és szolt:

— Sándor urfi jöjjön ki, nagymája van itt.

Ez valóságos villámcsapás volt. A nagymama! és épen most! Hogy lépjen elébe? Mit mondjon? De hamar talált mentő gondolatot s odakiáltott pajtásainak:

— Fiuk, most segítetek a bajban. Adjátok ide zsebkendőteket. Így ni! Ezekkel körül kötözöm lábamat, a nagymama nem fogja látni, hogy a nadrág végig van hasitva. Ha pedig kérdezi, mi ez? azt mondom hogy ez egy új játék.

A pajtások mindnyájan odaadták zsebkendőjüket és Sándorka mulatságosan összekötözött lábbal lépett a másik szobába, hol a nagymama várta. Azt persze hiába remélte, hogy ez a furcsaság nem fog fölteni; a nagymamának legelső szava ez volt:

— Uram Teremtőm! Sándor, hát veled mi történt?

— Semmi, kedves nagymama, semmi! Ez egy játék...

— Miféle játék?

— A zsebkendő-játék... oh nagyon mulatságos.

De a furfang nem használt, a nagymama csakhamar átlátta az egészet s hideg nyugalommal mondá:

— Elrontottad legszebb, ünneplő ruhádat. Menj, ölts fel mást, ebben nem maradhatsz. Holnap csináltatok újat. Épen együtt van tiz forintom, melyen magamnak téli zubbonyt akartam venni.

A fiu elsápadt s akadozva mondá

— De hát akkor... a te téli zubbonyod?..

— Az elmarad, arra nincs pénz.

— De fázni fogsz majd télen.

— Hiába! Ha nincs pénz, nem lehet vásárolni.

— Igen, de meghülsz és beteg leszel!

— Az nem lesz az én hibám.

— De az enyém! Oh, mit tettem! kiáltá Sándor kétségbeesetten.

A nagymama alig bírta megnyugtani Sándorkát, kinek most már sürün hullottak könyei bánatában könnyelműtette miatt. Végre kissé lecsöndesedett s miután átöltözött, a nagymama hazavitte magával, hogy az ünnepnapot ott hon töltsse.

Otthon a nagymama kedvencz öreg karszékébe ült s a kis fiu is csakhamar melléje helyezkedett. És amint így üldögéltek, a nagymama hirtelen megszólalt:

szédem

—

lelt Sán

—

tizenkét

san bes

rosz tul

a gazdag

embert

könnyel

gyunk

szegénye

ám és

csak ug

szigorua

te nevel

örömmel

hogy jó

tisztesség

tásaid és

gyatkozá

tudom

s ezt tit

danám

nem fog

magadat

Sán

mereszte

a nagym

—

téli idő

kelek fö

engedem

kályhába

nagyon

telik a

ban; pe

vagyok,

— Sándorkám, most komoly beszédem lesz veled, hallgass figyelmesen.

— Hallgatom, édes nagymama, felelt Sándorka komolyan.

— Kedves fiam, te maholnap már tizenkét éves leszel, ideje, hogy okosan beszéljünk kissé. Lásd, vannak rossz tulajdonságok, melyek ártanak még a gazdag embereknek is, a szegényebb embert pedig tönkre teszik; ilyen a könnyelmű pénzpazarlás. Mi nem vagyunk ugyan egészen földhöz ragadt szegények, de gazdagok sem vagyunk ám és ha tisztességesen mégélünk, az csak úgy lehetséges, hogy ugyancsak szigorúan gondot viselek mindenre. A te nevelésed sok pénzbe kerül, kis fiam; örömmel áldozok éretted s azt akarom, hogy jó iskolában tanulj, hogy ép oly tisztességesen légy öltözve, mint pajtásaid és egyebekben se legyen semmi fogyatkozásod. Sokszor ugyancsak nehezen tudom a szükséges pénzt előteremteni s ezt titkoltam előtted; most sem mondanám meg, de látom, hogy másként nem fogod megtanulni, miként viseld magadat.

Sándorka ugyancsak nagy szemeket meresztett s elfojtott lélekzettel hallgatta a nagymamát, ki így folytatta:

— Bizonyynal emlékezel, hogy p. o. téli időben mindig korán hajnalban kelek föl, magam fűtök be, és nem engedem, hogy a cseléd rakjon fát a kályhába. Talán te is azt hitted, hogy nagyon szeretek magam fűteni, kedvem telik a tűz élesztésében, igazítgatásban; pedig nem úgy van ám! Őreg vagyok, jól esik a pihenés; de mert

gazdálkodnom kell, a fával is takarékoskodom. A fa drága portéka és sokat lehet haszontalanul elprédálni; de ha magam rakom a tüzet és vigyázok, hogy mindig csak épen annyi égjen, amennyi szükséges, felényi sem fogy, mintha a cselédre bízám. A megtakarított pénzen aztán veszek számodra könyvet, ruhát. Ezért bajlódom annyit télen át.

Sándorkának nagyon sirásra állt a szája, mikor a jó nagymama e szavait hallá. És a nagymama még tovább beszélt.

— Sokszor mondogattad, — mert hiu vagy öreg nagymamádra, — hogy nem járok elég szép ruhában, hogy kalapom, nagykendőm igen ócska. Igazad volt; de mikor venni akarok magamnak valamit, mindig eszembe jut, hogy ha erre költöm a pénzt, akkor az én Sándorkámnak nem vehetek új kalapot. — Azt is láttad, hogy reggelire csak tiszta tejeckét iszom s mikor kérdezted, mért nem iszom többé kávét, azt mondtam, hogy a kávé árt nekem. Pedig, lásd, nem úgy van; azért nem iszom kávét, mert ez is pénzbe kerül és ha én mindennap innám, akkor vásárnap délután, mikor haza jössz, neked nem volna jó ozsonnád.

De már ekkor véget ért Sándor barátunk vitézsége s hangos zokogásba fakadva borult a nagymama nyakába. De az öreg asszony nyugodtan folytatá:

— Ne sirj még, fiacskám, mert még nincs ám vége, még nem beszéltem el mindent, hogy meggyőzzelek gondatlanságodról. Minden hétre adok

ötven krajczárt, hogy az intézetben vehess magadnak ozsonnát, vagy egyéb apróságot, amire épen szükséged akad, vagy ami mulatságodra szolgál. No's mult csütörtökön mit tettél? Bementél a czukráshoz és egyszerre elköltötted minden pénzedet. Igaz e?

— Igaz! sohajtá Sándorka s fülig pirult szégyenkezésében.

— Lásd! Ennek pedig nemcsak az lett következése, hogy aztán egész héten csak száraz kenyered volt ozsonnára, nem vehetél semmit; ezt még nem bántam volna, ez büntetés volt nyalánkságodért; de aztán történt valami, amit nagyon reszteltem. Tegnapelőtt, mikor a templomba mentetek, egy szerencsétlen nyomorék kért alamizsnát; a többi fiuk mind-

nyáján adtak neki egy két krajczárt s innen az ablakból láttam, hogy tégedet is unszoltak, adj egy krajczárt; de te szégyen szemre elfordultál, — persze, mert elköltötted minden pénzedet, egy krajczárod sem maradt és így összes pajtásaid előtt csufot vallottál.

Szegény Sándorka föl sem mert pillantani. Hát a nagymama is látta, milyen szégyenben maradt akkor?

— Ebből láthatod, kedves fiam, hogy nagyon fontos dolog ám, ha az

ember bánni tud a pénzzel; a fősvénység rut szokás, ettől óvakodni kell; de a pazarlástól is. Az okos takarékosság adja meg az embernek a jólétet, kényelmet és ez ment meg attól, hogy sokszor szégyent ne valljunk, hanem tehessük azt, amit társaink tesznek.

Sándorka némán megölelte a jó nagymamát. Ugy látszék, a most hallott szavak nagy hatással voltak reá. Még néhány napig ezután komoly, gondolkodó maradt, mint aki nagyon töri

A KECSKE ÉS A PÁSZTOR. (Lásd a 334. l.)

a fejét valamin; végre aztán egyszerre fölvidult s pajtásai az intézetben ugyancsak csodálkoztak, mikor látták, minek örül Sándorka oly nagyon. T. i. vett magának egy kis agyagkorsót, amelyet ti, kis olvasóim, bizonyosan már szintén láttatok; a korsónak nem volt szája, csak egy kis keskeny nyílása, melyen egy négykrajczáros beférhetett; kivenni azonban nem lehetett be'öle semmit, csak úgy, ha a korsócskát összetörték. Ilyenbe szoktak takarékos kis gyermekek öszszegyűjteni meggazdálkodott pénzecskéjüket; ha sokáig megőrzik a takarékkorsót, lassanként elfelejtik, mennyi is van már benne s mily kíváncsian lehet aztán csörgetni, találgatni, valjon mennyi gyűlt már össze, — mig végre megér-

kezik a
kődarab
előbukka
meg leh
credmény

De
tént Sám
még egy
megemlé
megmara
nagymam
tudtára
időre haz
szedje ös
tön köny
ruháit. S
egészen
bent s m
fogható,
történik e
désekkel
a nagyma
ez csupán
felelt:

— Most
nem
meg okát

De a
dott meg
lankodott
sem enge
Sándorka
talán val
büntetik?
áristomba
vetkeznek
megbukik
hiába m
csak otth

kezik a nagy nap, melyen egy kemény kődarab beüti az agyagpénztár oldalát, elöbukkan a régóta gyűjtött kincs s meg lehet számlálni a jó gazdálkodás eredményét.

De mielőtt elmondanám, mi történt Sándorka kis takarékpénztárával, még egy másik kis eseményről kell megemlékeznem, mely szintén sokáig megmaradt emlékében. Egy napon a nagymama megjelent az intézetben s tudtára adta Sándorkának, hogy egy időre haza viszi, szedje össze rögtön könyveit és ruháit. Sándorka egészen megdöbben s meg nem fogható, mért történik ez? Kérdésekkel faggatá a nagymamát, de ez csupán ennyit felelt:

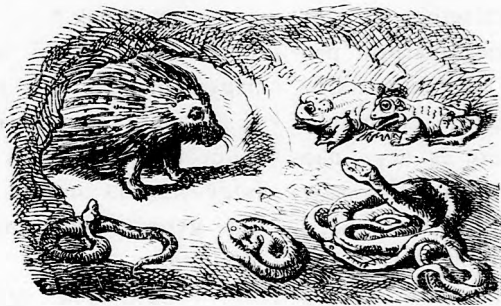
— Most jobb ha nem mondom meg okát. Később majd megtudod.

De a fiu ebben sehogysem nyugodott meg s otthon is örökké nyugtalanzkodott, főleg mert a nagymama azt sem engedte, hogy a házból kimenjen. Sándorka örökké törte a fejét, hogy talán valami csinyt követett el, amiért büntetik? És épen most ilyen szobáristomban lenni, mikor a vizsgák következnek! Ha kimarad az iskolából, megbukik, Mekkora szégyen lesz az! De hiába mondta ezt is a nagymamának, csak otthon kellett maradnia tovább is.

Ekkor erőt vett rajta régi önfejősége s elhatározta, hogy ő bizony megszökik, visszamegy az intézetbe. Nem is habozott sokáig, hanem egy este, midőn azt hitte, hogy a nagymama már lefeküdt, az ágylepedőkből hosszú kötelet sodort össze s ezen akart leereszkedni az első emeleti ablakból.

A nagymama azonban nem aludt s hallotta, hogy Sándorka még ily későn is motozgat. Kíváncsian belépett tehát, — s rajta kapta kis unokáját a szökési kísérle-

ten. Sándorka szégyenkezve, lesütött szemmel állt előtte s egy szót sem tudott szólni; de a nagymama rögtön átlátta tervét s miután fölfejté előtte, mily rut dolog az ilyen alattomoskodás, végül így szólt: (Lásd a képet a 336. lapon.)

A HÁLÁTLAN SÜN. Lásd a 334. l.)

— Rosz gyermek! Tehát nem bizol benne, hogy nagymamád csak javadat akarja! Nem mondtam meg, mért kell itthon maradnod s ebben meg kellett volna nyugodnod; gondolhattad, hogy van okom reá. Nem akartalak ijeszteni, nem akartam, hogy örökös félelemben élj. Egy szörnyű ragályos betegség pusztít a városban a gyermekek közt; emlékezhetsz, hogy az intézetből is, ahol voltál, két fiut hirtelen hazavittek; ezek azóta meg is haltak! Félni lehetett, hogy ha sok

gyermek marad együtt és a ragály beüt, egyik a másiktól elkapja. Ezért hoztalak haza s ezért nem eresztelek pajtasaidhoz; öröm életedet! És nehogy a félelem rongsa kedvedet, titkoltam előtted a veszedelmet, mert ily ragály idejében a félelem már maga fél betegség. És gondoskodásomat így hálálod meg!

Sándorka könyes szemekkel kért bocsánatot és megfogadta, hogy ezentul bizni fog mindenben, amit jó nagymamája tesz vele.

Néhány hét múlva a veszélyes járvány véget ért és Sándorka ismét szorgalmasan tanult az intézetben és szorgalmasan gyűjtötte megtakarított pénzét abba a titkos takarékpénztárba. Zsebpénzének egy része, és minden ajándék, melyet születése és neve napjakor, karácsonykor, vizsga után a nagymamától, meg egy gazdag nagybácsitól kapott, — mind, mind oda a rejtett kincshez vándorolt. Jókora összegnek kellett már ott lenni, de Sándorka nem szólt róla senkinek, csak néha-néha titkon csörgette s örvendezett, hogy olyan sok van már együtt.

Valjon mi célja volt ezzel a sok pénzzel? Mért gyűjtötte halomra, mért tagadott meg magától minden élvezetet? Kellett valami céljának lenni. De nem árulta el senkinek, míg végre megjött a nap, melyen régi tervét végrehajthatá.

Majdnem egy év mult a nagymama és Sándorka közt folyt ama komoly beszélgetés óta. Sándorka a nyári nagy szünidő kellemes napjait élvezte otthonn s vig játék közben gyorsan mult az

idő. De mégsem oly gyorsan, mint Sándorka ohajtá; régóta türelmetlenül várt egy napra, — a nagymama nevenapjára s mikor ez végre megérkezett, sajátságos, titkolózó öröm sugárzott a fiu arczáról, mintha valami rendkívüli dologra készülne.

Az öreg nagymama e napon is csak úgy végezte napi teendőit, mint máskor s maga ment ki a konyhába, hogy a reggelit elkészítse és behozza. De midőn visszatért a szobába s az asztalhoz lépett, nagy meglepetésére egy csomagot talált ott e fölirással: „A jó nagymamámnak.“

— Valjon mi lehet ez? szólt a nagymama. Ki tette ezt ide?

Sándorka az ablakfüggöny mögött rejtőzött s lélegzetét is visszafojtotta, nehogy elárulja magát; a nagymama pedig gyorsan fölbontá a csomagot s fölkiáltott:

— Mit látok! egy gyönyörű nagykendő! Mily szép! Ugyan ki tehetted ide? Ki vette ezt nekem?

Az ablakból halk nevetés hallatszott s a nagymama megpillantá Sándorka örömsugárzó arczát. (Vége köv.)

A TAVASZ ELSŐ HIRNÖKE.

(Képpel a czimlapon.)

A hó bundája alatt
A hó-gyöngyike fakad.
A hó alul kapartam ki
S kötöttem e csokrokat

Hó-virágot vegyetek
Ti kedves jó gyermekek,
Kalapotok mellé ilyen
Uj bokkrétát tegyetek!

RÉGES
Rezelő
a m

kit a né
kegyes
sága mi
és igazsá
vitéz, bá
termett
országba
sok háb
maskodo
királyt n
Oly hat
király, h
rint egy
libb bajr
Sok
nika Lá
mutatja,
legyözte
megmen

A k
szédságá
vad, har
betörték
boltak, p
kal ism
pedig m
töt, han
rabszolg
gyermek
aránt.

Egy
be a k
dulta, p
Rettegés
előtt, me
hanem
kivel mé
mérközn
játszva
pedig cs

SZENT-LÁSZLÓ KIRÁLY ÉS A KUN VEZÉR.

(Képpel a 328—329. lapokon.)

RÉGES-RÉGEN, hét száz esztendővel megelőtt, egy bölcs, nagy királya volt a magyar népnek: László király, kit a nép később szent gyanánt tisztelt kegyes élete, igazságszeretete és szivjósága miatt. De nemcsak ájtatos, jószívű és igazságos volt László király, hanem vitéz, bátor hős is és oly szépen megtermett férfit, hogy párja nem volt az országban. Irigy, gonosz szomszédjaival sok háboruja volt, de mindig diadal-maskodott s az ellenség, ha László királyt meglátta, ijedten futásnak eredt. Oly hatalmas, szép vitéz volt László király, hogy az akkori történetírók szerint egy fejjel magasodott ki a legdelebb bajnokok csapatából is.

Sok vitézi tettet jegyzett föl a krónika László királyról. Mai rajzunk azt mutatja, mikor a kun vezért párbajban legyőzte és az elrablott magyar leányt megmentette.

A kunok akkor Magyarország szomszédságában, Erdély mellett laktak s igen vad, harcias nemzet valának. Sokszor betörték a szép magyar földre s itt raboltak, pusztítottak, aztán zsákmányukkal ismét hazatáraztak. Elraboltak pedig mindent, nemcsak aranyat, ezüstöt, hanem még embereket is, kiket rabszolgáknak hurczoltak el, öregeket, gyermekeket, ifjakat és leányokat egyaránt.

Egy ízben ismét nagy sereggel tört be a kunok vezére és messzi földön dulta, pusztította szép Magyarországot. Rettegés járt mindenfelé a kun sereg előtt, mert nem csak a sereg volt erős, hanem vezére is félelmes vitéz volt, kivel még soha senki sem mert megmérkőzni; a leghíresebb bajnokokat játszva legyőzte párbajban, a csatában pedig csak úgy hullott buzogánya csa-

pásai alatt az ellenség, mint érett buza a sarló alatt.

László király, hirét vevén a rabló kun sereg betörésének, rögtön összegyűjté a magyar hadakat és sikra szállt, hogy méltón megbüntesse a vakmerő ellenséget. De a harcz makacs volt s a nagy kun sereg csak lassan tágitott. Ez pedig nagy baj volt, mert az elpusztított vidéken nem lehetett semmi eleséget találni s a magyar vitézek éheztek, anynyira, hogy már alig bírtak tovább harczolni. Ekkor, mint a néprege mondja, László király forró imát küldött az Egek Urához, és istenfélő bizalommal kérte a Mindenható segítségét. És ime! csakhamar egy nagy csorda-bivaly tűnt föl a tábor közelében, mintha valahonnan üznék. A katonák rögtön elfogták a csordát s volt aztán pecsenye elég.

Megérkezett végre a nagy csata napja s borzasztó harcz fejlődött ki a két sereg között; a kun vezér sok derék magyar vitézt földre terített, de mikor aztán László király megjelent a csatatéren, csakhamar fordult a koczka. A rabló kun sereg rövid idő alatt szétbomlott, a nagyobb rész holtan és sebesülten hevert a földön, a többiek pedig hanyatthomlok futásnak eredtek, legelől pedig maga az eddig oly büszke kun vezér futott. A győztes magyar sereg üldözőbe vette a futókat s ekkor a kunok, hogy megmeneküljenek, cselet gondoltak ki. A sok arany és ezüst kincset, melyet összeraboltak, futásközben elszórták; hogy a magyar katonákat az üldözéstől eltereljék. És valóban a magyar vitézek nem tudtak ellenállani, midőn a sok drága kincset a földön megpillanták; leszálltak lovaikról s nem üldözték tovább az ellenséget,

(Folytatása a 330. lapon.)

SZENT LÁSZLÓ KIRÁLY ÉS A KÖNYV VEZÉR. (Lásd a 327. l.)

(Folytatás a 327. laphoz.)

László király ekkor ismét Istenhez fohászzkodott segítségért s a néprege szerint a kunoktól elhányt kincsek hirtelen értéktelen röggé és kővé változtak, úgy hogy a magyar katonákat többé semmi sem tartotta vissza az üldözéstől.

Hullottak jobbra-balra a kunok a magyar vitézek csapásai alatt s már csak kevesen futottak és e kevesek közt legelől futott a kun vezér. Nem volt többé kedve dicsekedni óriási eréjével, nem akart megvívni senkivel, csak futott, a mennyire lova bírta. És nemcsak azért futott oly eszeveszetten, mert félt, hanem mert egy szép magyar leánykát, Etelkét rabolta el szüleitől s nyergébe emelve, vitte őt magával. A leánya hasztalan kiáltozott segítségért; a magyar vitézek közül egyik-másik néha annyira közel jutott a kun vezérhez, hogy megvívhatott volna vele; hanem bizony egyiknek sem volt bátorsága, hogy egymaga szembeszálljon az óriással.

Látta ezt a hős, ifju László király. Megsarkantyuzta lovát és csakhamar nyomába termett a kun vezérnek. A kun vezér Lászlót megpillantván, csöpp kedvet sem érzett arra, hogy megvívjon vele, csak lovát sarkantyuzta még gyorsabb futásra. És ez már sikerülni is látszék, mert László lova fáradni kezdett. Ekkor László odakiáltott Etelkének: Ragadd meg a ló kantárát! Ne félj semmit, mindjárt ott leszek, megmentelek, ha a ló megáll!

A bátor leányka megragadta rablója lovának kantárját s a ló néhány pillanatra megállt, épen elég ideig arra, hogy László odaérjen.

Ekkor aztán szörnyű párbaj fejlődött ki László király és a kun vezér közt. A szegény leányka rémülten látta és hallotta a borzasztó csapásokat, melyeket a két vitéz egymásra mért; csak úgy szikrázott László pajzsa a kun vezér harczy bárdjának ütéseitől. Etelke

iparkodott a rabló lováról átkapaszkodni László királyhoz a legalább azzal segítette megmentőjét a küzdelemben, hogy a kun vezér lovának kantárát nem ereszté ki kezéből s a paripa futását megakadályozta,

Jó ideig folyt így a harcz a két bajnok közt, míg végre László király végső csapásra emelte lánczos buzogányát, — és a következő pillanatban a kun vezér széthasadt koponyával holtan bukott le lováról.

Etelke meg volt mentve s László király maga vezette őt vissza szüleihez. A kunok pedig leghatalmasabb vezértük halála után elvesztették vakmerő bátorságukat s többé nem mertek betörni Magyarországra szép földjére. Ez idő szerint pedig csak névben élnek, mert mindnyájan kedves testvéreink lettek s teljesen beleolvadtak a magyar nemzetbe.

VAD LACZI ÉS A BIKA.

(Képpel a 333. l.)

VAD LACZI kis pajtásunkról
Rég nem szólott a mese
Aki Rontó Pál hívével
Annyi csinyt elkövette.

Nem is tudom voltaképen
Hol és mikor hagytam el?
Akkor-é midőn veszkődött
Kis madarak fészkeivel?

Vagy ott van-e még a kutban
Lábaival fölfelé?
Vagy az ajtó alatt, midőn
Sarkából kiemelé?

Elég az hozzá, hogy itt van,
Hogy ujolag rálelénk —
Csakhogy megint bajban látjuk
A maradhatlan legényt.

Összel kedves jó anyjával
A hegyekbe utazott,
A Kárpátok havasiba,
Erdély határán amott.

Másnap, hogy megérkezének
Laczkó már a hegyen járt,
S a magasban a szikláknak
Törmelékén botorkált.

Hogy ily magasakra mászott,
Sasfészekre éhezett,
Keresett is minden részben,
És vágásban fészkeket.

Egyszerre megüti fülét
Kolompoknak bongása,
Szikla éléről lehajlik
Hogy a nyáját meglássa.

Mert a magas Kárpátoknak
Fütermő hegyoldalán,
Nyájkolompnak s pásztorsipnak
Mulathatsz kedves dalán.

Apró szarvu, jól tejelő
Riska tehén is szokott
A bikának oltalmában
Kedvére legelni ott.

Több sem köllött Vad Laczinak.
Hogy meglátta a bikát,
Egy szökéssel ott a csúcstól
A másokra ugrik át.

Bömbölve megáll a bika —
A váratlan jelenet
Egyszerre elűzte onnan
Mind a riska tehenet

A bika meg nagydühösen
Eltépve a kötelet,
Melylyel ezövekhez kötötték . . .
(Oh, borzasztó jelenet! . . .)

Vad Laczinak nekivágtat
Hogy a mélybe bökje le . . .
Jó, hogy Laczi kezébe a
Póráz vége kerüle.

Azt fogta meg oly erővel,
Milyen tőle telhetett ;
El nem bocsátotta volna
Kezeből a kötelet.

A vad bika egyre vágat,
A keskeny uton vele —
A meredély fölött Laczi
Önkénytelen repüle.

Segítségért sem kiáltott,
Mert torkán akadt a szó . . .
Egyszerre csak ilyet hall, hogy :
„Hó, bika ! Megállj, bahó !

Pásztor emberek kerültek
A dühödt állat elé . . .
A vad bika fúva áll meg
S vitéz Laczi — elalél.

Az még hagyján, hogy testérül
Lefoszlott a ruha mind —
De keserves baj is ért
És szenvedte szörnyű kint.

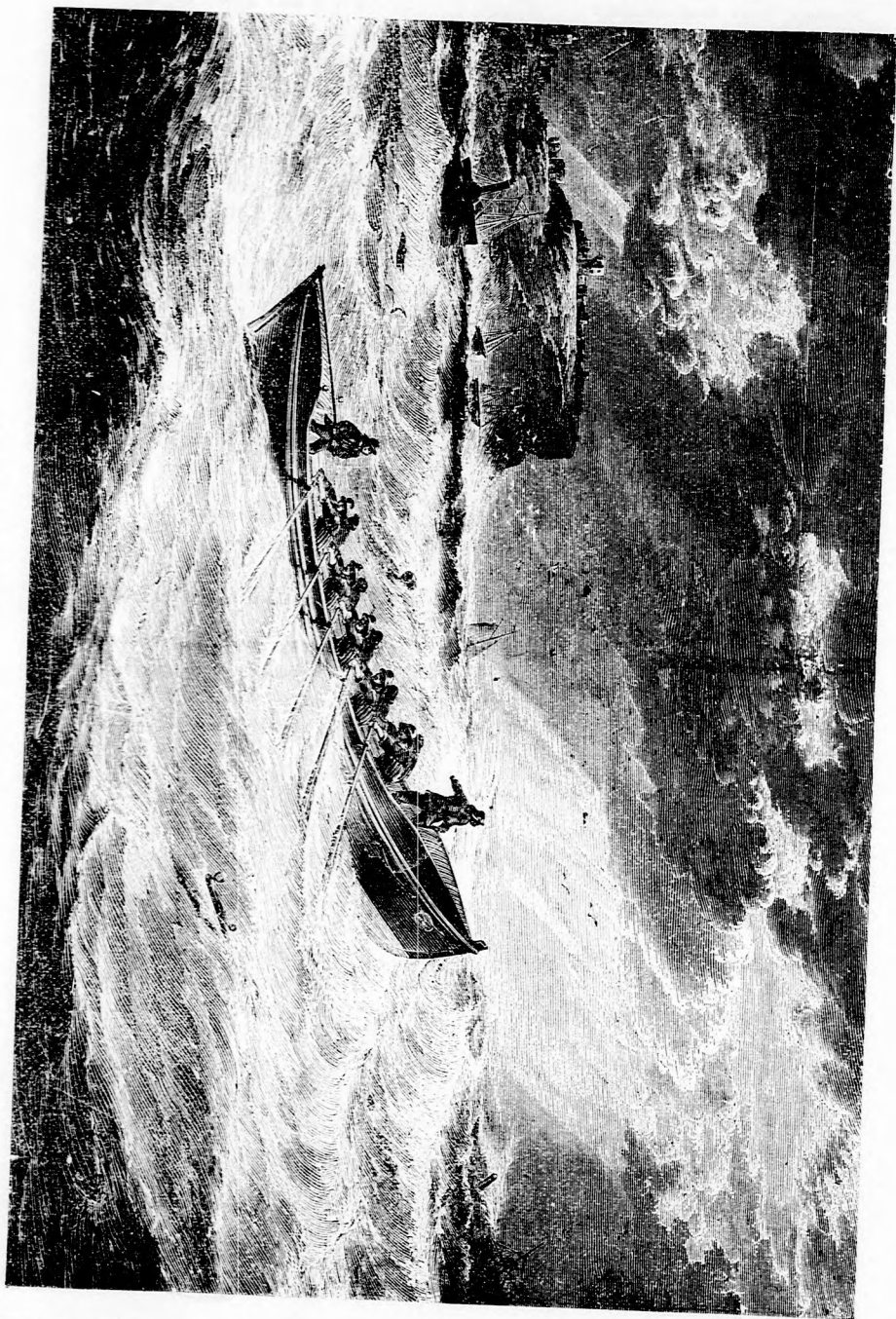
A repülő kövecsektől
Keze, lába megsérült.
S hogy ott feküdt, az orrából
És szájából a vér dült,

Szegény anyja, hogy meglátta,
Ijedtében majd megholt
S mégis örült, hogy Laczija
Bár roszt börtben, de megvolt

Vagy két hónapig sinylette
Ezt a lovaglást Laczi ;
Kutról, fészekről és hegyről
Nem is akart ballani.

Megeéglé a vadságot,
Az ijedést és a kint —
De én még sem hiszek neki
Mert amiheiyt csak teheti —
Eikövet ő újra csinyt.

VESHLY A TENGEPARTON (Lásd a 334. l.)

VAD LACZI ÉS A BIKÁ. (Lásd a 330. l.)

A KECSKE ÉS A PASZTOR.

— Aesop meséje. —
(Képpel a 324. lapon.)

ESTELEDVÉN az idő, a pásztor haza készült nyájával s összeterelte a szerteszt legelésző kecskéket. Egyik kecske azonban, nagyon jó füvecskére akadván, nem akart megindulni. A pásztor nagy mérgesen fölkapott egy követ és a kecskére dobta, oly erővel, hogy a kecske egyik szarvát letörte.

Nagyon megijedt ekkor a pásztor; mit fog majd gazdája mondani? Odasietett a kecskéhez és könyörögve szólt:

— Édes szép kecském, gyönyörű gidácskám, ne haragudjál! Ezentul jól tartalak, soha sem foglak bántani, csak gazdámnak el ne árulj!

— Hasztalan lesz, ha nem is szölok, felelt a kecske, mert letörött szarvamtól gazdánk rögtön megtudja mi történt.

A bün maga magát elárulja!

A HÁLÁTLAN SÜN.

— Aesop meséje —
(Képpel a 325. lapon.)

Egy sün nagyon megszorult lakás dologában s vendégszeretetért könyörgött egy oduban, hol néhány kigyócska és békácska békesen éldegélt. Az odu gazdái szívesen be is fogadták az idegent. A sün azonban szuros tüskéivel csakhamar nagyon alkalmatlanná lett mindenkire nézve s egyik régi lakó végre kijelenté, hogy itt a sün tovább nem maradhat, keressen más szállást.

— Jut is eszembe! felelt a sün. Ha nektek nem tetszik velem együtt lakni, hát menjetek ti más lakást keresni. Én itt maradok.

Jól meg kell ám mindig nézni, kibben bizunk, mert különben megeshetik, hogy a vendég kiver saját házukból!

VESZÉLY A TENGERPARTON.

(Képpel a 332. lapon.)

JÓ NEKÜNK itt a biztos szárazföldön! Szélben, viharban elrejtözünk hajlékunba s nyugodtan nézzük, mint üvölt kint a fürgeteg. De a tengeren, — ott még a legbátrabb ember is szepeg, mikor a vihartól korbácsolt hullámok ide-oda hányják a hajót. Ti, kis olvasóim, azt hiszitek talán, hogy ilyen szélvészben a hajósok szeretnek a part közelében lenni; de nem úgy van ám, mert a veszedelem a sík tengeren sokkal kisebb. Ott a hajó ide- s tova hánykódik ugyan és a szél roppant gyorsan hajtja maga előtt, de különben, ha a hajó erős, más baja nem esik. Hanem a part közelében nagy a veszedelem: a hullámok odacsapják a hajót a parti sziklákhöz, zátonyra lökik s itt aztán széttörik a hajó s a hullámokba vész minden, ami rajta van.

A parti lakosok, ha ilyen megfelekkelt hajót látnak, nagy bátorsággal sietnek segítségül és sajkáikon a tájétkzó hullámokra bocsátkoznak, hogy a veszedelemben jutott hajóról legalább az embereket megmentse. Ez többnyire sikerül, de, fájdalom, sokszor megesik az is, hogy a derék férfiak, kik embertársaik segélyére sietnek, maguk is odavesznek a haragos tenger hullámaiba.

A KÉT AJÁNDÉK.

— Mese. —

ÉLDEGÉLT egyszer egy kis városban egy szegény, de igen becsületes kovács mester feleségével s két fiával. Midőnmár a fiuk nagyobbodtak, az apa így szólt hozzájuk:

— Fiaim! nincs semmim, amit rátok, hagyhatnék, tehát válasszatok pályát, melyen előre haladva megélhessetek

János, Mihály, a terséget v.

Miután kitanulták ketten más tere egy melylyel m kül, hogy kisebb nyo

Sokáig testvér, de elesége is midőn nag emberrel ereszkedvé megy? mi séghez ért

— Sz de nem ka szerem is

— N szükségün nek és elb rály az eg restet, mer sem tud olyant, aki varr, anna ányt nőül

Ennek hogy ő is oda. Midő ezer meg s ő is mi hoz, előve

Nem s néhány vizsgáldás dent sorra szebbet, é hitt szemelt rajta.

János munkája g tartotta sz gát és a

János, a nagyobbik fiu a szabó — Mihály, a kisebbik fiu a lakatos mesterséget választá.

Miután választott mesterségöket kitanulták: vándorlásnak indultak mindketten másfelé. Jánost tavozásakor mestere egy oly tüvel ajándékozta meg, melylyel mindent megvarrhatott a nélkül, hogy utána az összevarrásnak legkisebb nyoma is látszott volna.

Sokáig ment-mendegélt az idősebb testvér, de nem talált munkát; már az elesége is szűkin volt. Egyszer azonban, midőn nagy busan haladna, két lovas emberrel találkozott. Ezek beszédbe ereszkedvén vele, kérdezték tőle: hova megy? miért buslakodik? mi mesterséghez ért?

— Szabó vagyok — felelt János, de nem kapok munkát, már az élelmi szerem is elfogyott.

— No ha az vagy, nekünk épen szükségünk lesz rád, mondák az idegenek és elbeszéltek Jánosnak, hogy a király az egész országban szabókat kerestet, mert a királykisasszonynak senki sem tud kedvére dolgozni; ha talál olyant, aki a királykisasszonynak kedvére varr, annak félkirályságát s a királyleányt nőül adja.

Ennek hallatára János azt mondá: hogy ő is szerencsét próbál, vezessék oda. Midőn a királyi palotához értek, ezer meg ezer szabó volt összegyűlve, s ő is mindjárt hozzáfogott a munkához, elővevén az ajándékba kapott tüjét.

Nem sokára elkészült a munkával s néhány nap mulva megkezdődtek a vizsgáldások. A királykisasszony mindent sorra nézve: kiválasztotta a legszebbet, épen a János munkáját és alig hitt szemeknek, midőn varrást sehohsem lelt rajta.

János mindjárt látta: hogy az ő munkája győzött. A király pedig megtartotta szavát, neki adta fele királyságát és a királykisasszonyt is. Pár nap

mulva megtartották a hetedhét országra szóló lakodalmat, a királyleány a férje által varrt ruhában esküdött.

Mihály, a kisebbik testvér, vándorlása második napján egy városba érkezett, hol még az nap munkát keresett magának. Fél évig volt e mesternél, s akkor a mester így szólt hozzá.

— Hüségesen szolgáltál, de pénzem nincs, melylyel fáradságodat meg tudnám jutalmazni; hanem adok egy olyan emléket, mely mindennél többet fog érni. Ezzel átnyujtott Jánosnak egy lakatot ezen szavakkal:

— Valahányszor ezen lakatban a kulcsot jobbra megfordítod, mindannyiszor annyi arany ömlik belőle, a mennyi csak kell. Most Isten veled.

János örvendezve vette át az ajándékot, s egyenesen szülővárosába tartott: utközben sokszor megfordította a kulcsot s nagy öröme a legpompásabban ömlött belőle a sok szép körmőczy arany.

Haza érvén legelső gondja volt: szüleit fölkeresni; de már akkor elhaltak, s szép sirkövet emeltetett nekik.

Ezután Mihály építetett magának egy gyönyörű palotát. Midőn benne a legboldogabban élne, egy szép nyári nap délutánján egy hintó, hat szép fehér lóval, állott meg palotája előtt. Kitekint, és bámulatában nem tudott hova lenni, midőn János bátyját látta a hintóban ülni, fiatal nejével a királykisasszonynyal. Lett aztán nagy vigaság, a testvérek elbeszéltek egymásnak elválásuk óta viselt dolgaikat.

János és neje többé nem mentek vissza, hanem ott letelepedtek, s még mai nap is a legboldogabban élnek mind a hárman, ha még meg nem haltak.

Irta:

Tóth Jenő,

a „Kis Lap“ olvasója.

SÁNDORKA SZÖKNI KÉSZÜL. (Lásd a 325. l.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomatott *Deutsch testvérek* könyv- és könyomdai műintézetében Budapesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr.
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.